

Ізбіцький А.А.

студент,

Науковий керівник: Рак. Р.В.

доцент,

Фінансово-правовий коледж

ФОРМУВАННЯ ФІНАНСОВИХ РЕСУРСІВ АКЦІОНЕРНИХ ТОВАРИСТВ УКРАЇНИ

В процесі становлення та розвитку ринкових відносин в Україні активізувались процеси створення акціонерних товариств, з функціонуванням яких пов'язувалось вирішення багатьох проблем економічного життя.

Акціонерні товариства в процесі їх функціонування постійно наштовхуються на проблеми, викликані специфікою становлення та розвитку ринкових відносин в Україні, однією з яких є власне формування фінансових ресурсів. Залучення фінансових ресурсів за умов повної реалізації закладених в акціонерних товариствах потенційних переваг не дістали комплексного дослідження.

У зарубіжній науковій літературі, присвяченій фінансам корпорацій, приділяється велика увага дослідженню інструментів формування фінансових ресурсів, проте їх діяльність розглядається, виходячи з реалій країн з розвинутою ринковою економікою, ефективно функціонуючим фондовим ринком з активними вторинними торгами. Умови України суттєво відрізняються від зарубіжних. Тому актуальним є дослідження особливостей діяльності акціонерних товариств, аналіз джерел формування їх фінансових ресурсів та розробки нових підходів щодо форм і методів їх залучення.

В Україні теоретичні та практичні аспекти формування і використання фінансових ресурсів у своїх працях розглядали такі вітчизняні вчені як: І.О. Бланк, М.Д. Білик, О.Д. Василик, Ю.М. Воробйов,

Предметом дослідження є теоретичні та практичні аспекти механізму формування фінансових ресурсів акціонерних товариств України.

Методи дослідження. У процесі дослідження використовувались загальнотеоретичні та економіко-статистичні методи. Зокрема, для вирішення поставлених завдань використовувалися наступні методи: системно-структурний та абстрактно-логічний – при дослідженні економічної природи фінансових ресурсів і джерел їх формування.

– обґрунтовано доцільність використання механізму первинного публічного розміщення акцій для вітчизняних акціонерних товариств з метою збільшення власних фінансових ресурсів із зовнішніх джерел, паралельно з фінансуванням компанії приватними особами, що дозволить отримати довгострокове фінансування та забезпечити оцінку компанії за ринковою вартістю, а також сформуванню сектору публічних акціонерних товариств;

уточнено:

– важливість використання залишкової політики дивідендних виплат, що відповідає реаліям розвитку акціонерних товариств України, збалансовує

інтереси всіх зацікавлених сторін та дозволить обґрунтовано вибирати напрямки використання прибутку;

дістали подальшого розвитку:

– формування і використання фінансових ресурсів акціонерних товариств з часткою державної власності, зокрема виявлено протиріччя між очікуваннями держави як акціонера та інших суб'єктів корпоративного управління з приводу використання прибутку, що полягає у встановленні величини фонду дивідендів, які сплачуються на корпоративні права держави до державного бюджету, а також використання державної акціонерної власності для стабілізації державних фінансів;

– дослідження операцій з викупу акцій власної емісії як інструменту реструктуризації джерел фінансових ресурсів акціонерних товариств, що дозволить підвищити кредитоспроможність, отримати санаційний прибуток та покращити основні індикатори оцінки ефективності діяльності підприємств – дохід на одну акцію і чисті активи.

1. З'ясування економічної сутності фінансових ресурсів та їх значення у фінансово-господарській діяльності акціонерних товариств дозволило виділити основні характеристики цього поняття та уточнити його трактування. Під фінансовими ресурсами необхідно розуміти грошові кошти, які формуються в процесі фінансово-господарської діяльності із внутрішніх і зовнішніх джерел, які визначають фінансовий потенціал підприємства і використовуються для фінансування процесів відтворення у наступному періоді.

2. Уточнено класифікацію фінансових ресурсів акціонерних товариств з виділенням субординованого боргу, корпоративного кредиту та внутрішньо-корпоративних фінансових потоків як специфічних інструментів залучення власних фінансових ресурсів із зовнішніх джерел.

3. Дослідження організації фінансів акціонерних товариств дозволило визначити її особливості, які полягають у значних потенційних можливостях фінансового забезпечення акціонерних товариств (визначених їх інвестиційною привабливістю); в існуванні складної системи фінансових відносин між структурними підрозділами товариства; у прозорості їх фінансово-господарської діяльності; у наявності особливої системи взаємовідносин учасників і акціонерного товариства як юридичної особи з приводу розподілу результатів діяльності.

4. У результаті аналізу та оцінки структури фінансових ресурсів акціонерних товариств України за період 2000-2004 рр. виявлено диспропорції у структурі акціонерного капіталу внаслідок негативного сальдо нерозподіленого прибутку та високої питомої ваги додаткового капіталу, а також домінування короткострокової заборгованості (де найбільшу частку складає кредиторська заборгованість) в структурі позикового капіталу.

З метою удосконалення формування фінансових ресурсів акціонерних товариств запропоновано використання операцій з викупу акцій власної емісії як інструмента впливу на фінанси акціонерних товариств.

Список використаних джерел:

1. Рупняк М.Я. Акціонерний капітал як джерело фінансового забезпечення // Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Серія «Економіка». – 2004. – № 71. – С. 45-46.
2. Рупняк М.Я. Фінансові методи регулювання діяльності акціонерних товариств // Фінанси України. – 2005. – № 9. – С. 56-63.
3. Рупняк М.Я. Фінанси акціонерних товариств // Фінанси України. – 2004. – № 5. – С. 105-110.
4. Рупняк М.Я. Фактори підвищення ефективності функціонування акціонерних товариств у нових конкурентних умовах // Матеріали XVI міжнародної науково-практичної конференції «Фінансово-економічні та інституційні чинники розвитку регіону». – Чернівці: Рута. – 2005. – С. 41-48.

Кірик М.А.

аспірант,

Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ДОСВІД ФОРМУВАННЯ СТРАТЕГІЇ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ В ЕПОХУ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ

В історії майже будь-яка нова технологія, яка веде за собою соціально-економічні зміни в суспільстві, не рідко визначальним чином впливає на міжнародні відносини та розвиток цивілізації в цілому.

Науково-технологічні досягнення в останні десятиліття як ніколи раніше змінюють динаміку економічного росту, рівень благополуччя населення, конкурентоспроможність держав у світовому співтоваристві, рівень забезпечення їх національної безпеки та рівноправної інтеграції у світову економіку. Розвинуті країни вступили у якісно нову стадію економічного росту, перейшли до формування економіки, заснованої на наукових знаннях та на високоефективних національних системах [1, с. 189].

Процеси глобалізації охоплюють інноваційне поле та трансформують його. Якщо в індустріальну епоху базисні інновації виникали та переживали фази становлення в одній або декількох розвинутих країнах, а потім отримували розповсюдження у світі на основі потоку імміграційних чи піонерних покращуючи інновації, то зараз картина змінюється. Базисні інновації з самого початку є предметом інтеграційної співпраці вчених, інженерів, підприємців, ТНК, державних та міждержавних організацій тісно пов'язаних країн.

Стратегічна мета більшості провідних індустріальних країн світу – перехід до інноваційного розвитку на основі використання в економіці найновіших наукових відкриттів та технологічних розробок. Вона зумовлена багатьма об'єктивними причинами, серед яких особливо помітну роль відіграють ріст споживання енергоресурсів та збільшення залежності від їх імпорту, виснаження багатьох життєво важливих видів ресурсів, в тому числі